

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 232.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938910048/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

menneskelig Kraft er istand til at befrie Gudsdyrkelsen fra det verdslige Hylster, man har givet den.

Nu forstaaer jeg den Adskillelse, De gjør mellem Theologie og Christendom – den ene er en Videnskab, den aanden et Liv! Den Magt, hvis Undergivne Præsterne er, vælger vist sine Tjenere efter en anden Maalestok end Examenscharacteren! Men saa har man den Trøst, naar de gode Hoveder tidt forfremmes paa de troende Hjerters Bekostning, at en oprigtig Christen overalt maa kunde finde en Virksomhed i sin Herres Tjeneste, der bærer rigere Frugt end den Embedspligt at prædike hver Søndag til Høimesse, naar den forrettes med koldt Hjerte og dødfødt Tro.

De seer, kjære Pastor Frank! at jeg nu taler som Deres Discipel, skjøndt jeg ikke viste mig opvakt eller modtagelig dengang De bestræbte Dem for at rive Bindet fra mine Øine. Deres Mester er blevet min, og jeg glæder mig hjerteligt til at gjensee ikke alene en dyrebær faderlig Ven, men en høiagtet Troesforvandt, naar jeg igjen kommer tilbage til mit Fædreland. Det skeer maaskee snart, men jeg vilde sige, ikke tidsnok for min Længsel, hvis det ikke var en sørgelig Tildragelse der løsner det Baand hvormed jeg er knyttet til mit andet Fædreland. Onkel har faaet et nyt Anfald af sin gamle Sygdom, og Lægen har berøvet mig alt Haab om hans Helbredelse.

Tag nu til Afsked min varmeste Hilsen til Helene, og Deres elskværdige Datter.

Med inderlig Agtelse og Hengivenhed, Deres
Viggo Aagesen.

Efter at Virginie havde læst dette Brev, kunde ingen Modgang nedrykke hende. Det solklare Smil, som oplivede hendes Ansigt, gjorde i Forening med Viggos forandrede Begreber et godt Indtryk paa Pastor Frank, og hans Tilfredshed yttrede sig derved at han fik fornyet Haab om Fru Aagesens Omvendelse. Da Virginie en Dag i et pludseligt Udbrud af sin indre Sjæleglæde gav sig til at synge:

»Da byder Vor Herre selv Guds Fred
Til dem, som efterhige!